

visse Embedsklasser ud. Den Lov, hvori her er foreslaaet en Forandring, er ikke meget over et Par Aar gammel. Det er nu min Mening, at naar man har faaet ordnet et saabant Forhold, der har givet Anledning til mange vidtløftige og tildeels meget uhyggelige Forhandlinger, og engang har været saa heldig at komme tilende med et saabant Spørgsmaal, skal man glæde sig over, at den Gjenstand til Strid er fjernet for en Tid. Der er jo Gjenstande nok tilbage, og man skal derfor see at slaae sig tiltaals med det, man har opnaaet, om det end ikke er alt det, man ønskede. Der blev under Forhandlingerne af den paa-gjældende Lønningslov, hvor jeg var Medlem af det nedfattede Udvalg, og hvor en Deel af de Forandringer, der skete i det forelagte Lovudkast tildeels skete efter mine Forslag, af Udvalget stillet det Forslag, som ogsaa blev vedtaget, at der skulde skjælnes imellem de Embeder, der fremtidig skulde være faste, og dem, der skulde forandres til saakaldte Bestillinger, hvilke sidste skulde udføres af Bestillingsmænd, der lønnedes af en rund Sum, som i Loven bevilgedes til Ministeriets Naadighed. Naar man nu ønsker, at dette Forhold, der saaledes er bragt tilende, skal staae fast for en Tid, forekommer det mig, at man ikke af den tilfældige Omstændighed, at en senere udkommen Lov i en vis Retning gjør en Forandring i et enkelt Punkt af Lønningslovene ønskelig, skulde tage Anledning til at rokke ved det Spørgsmaal, hvilke Embeder der fremtidigt skulle være faste, og hvilke ikke, efterat dette Spørgsmaal er slaaet fast for en heel Klasse af Embedsmænd i Ministeriet. Jeg er nemlig bange for, at dersom man her, hvor det gjælder om hderligere at føre et Princip igjennem, som man anseer for rigtigt, vil oversee dette Hensyn, kan man ikke med nogen stor Styrke modsætte sig, naar der fra en anden Side og fra et andet Standpunkt fremsættes Forslag til Forandringer i modsat Retning. Vi havde et Exempel herpaa i forrige Session, da Indenrigsministeren frembragte et Lovudkast, der gik ud paa Forandring i et vist Punkt i den omhandlede Lønningslov, og jeg sluttede mig da til dem, som meget bestemt modsatte sig saa hurtigt at gjøre Forandringer i en Lov, som vi maae an-

tage, efter den omhyggelige Behandling i flere Sessioner, var i det Hele saa vel overveiet, at der umuligt kunde være nogen Nødvendighed tilføede til at forandre den i det foreslaaede Punkt. Naar jeg, da Forandringen gik i en Retning, som jeg ikke synes om, gjorde dette Hensyn gjældende, maa jeg ogsaa gjøre det samme Hensyn gjældende her, uagtet Forandringen gaaer i en Retning, som jeg synes om. Det er jo saa, at det med Hensyn til Stempelforvaltningen er afgjort, at der skal være to faste Poster, og det er jo paa Grund af en Tilfældighed, og ikke paa Grund af, at man vil forandre Stempelpapirforvaltningen i og for sig, at man nu ønsker en Forandring, nemlig som Følge af den efter 1860 udkomne Stempellov. Jeg vil derfor raade alle dem, der alvorligt ville, at Lønningslovene, hvis det kun paa nogenstomhelst Maade er muligt, skulle i en Arrække staae urørte, at ville stemme imod Endringsforslaget. For ikke at stille løst hen, hvad der skulde betragtes som fast for en temmelig lang Fremtid, er Sædberegningen indført i den Hensigt, at Loven kunde blive staaende uden Tillægslove, enten Priserne gik op og ned, og at man kunde have en Bestemmelse, der gjorde, at man under Forhold, hvor det var kostbarere at leve, kunde give Embedsmændene et Tillæg til deres Lønning, uden at man behøvede at gjøre det ved en ny Lov. Disse Betragtninger gjøre, at jeg ikke kan stemme for Endringsforslaget.

Der er endnu et Spørgsmaal, som jeg ikke kan Andet end udtale mig alvorlig om. Den høitærede Minister httrede forrige Gang ved denne Lovs Behandling, at Embedsmænd, der ikke havde fast Ansættelse, vare „Dagleierembedsmænd“. Det vil jeg lade gaae; thi en Dagleier er en ligesaa hæderlig Mand som en Minister, og dersom den høitærede Minister havde indskrænket sig dertil, vilde jeg ikke have omtalt det, thi derved er der ikke sagt Noget, som kan nedsette Dagleierens Hæderlighed. Men den høitærede Minister er idag gaaet meget videre, og jeg har ikke uden Bedrøvelse hørt, hvorledes han har skildret den Stilling ikke at have fast Ansættelse. Han har ikke alene sagt, at Embedsmænd, der ikke havde fast Ansættelse, vare berøvede Selvstændighed og